

Hvad angaar Punkt 2 turde det formentlig være meget uheldigt at fastslaa en Bestemmelse som den ønskede. Rent bortset fra, at Bestemmelsen ikke er en absolut, idet det maa være overladt til Generaldirektoratets Skøn, hvad der skal forstaaes ved grov Uagtsomhed, og dette Skøn sikkert vil give Anledning til Misforståelse, maa man anse en udtrykkelig Tilkendegivelse af Personalets Ret til Frihed for Ansvar for Fejlregninger og Fejlekspeditioner for saa svækkende for Omhuen ved Arbejdet, at man kun kan fraraade Bestemmelsen. Forholdet bør være det nuværende, at den, hvem Ansvar for Fejlregninger m. m. paahviler, og som mener, at der foreligger Omstændigheder, som taler til Undskyldning for Fejlen, eller gør det særlig haardt for ham at udrede Beløbet, maa søge Generaldirektoratet om hel eller delvis Fritagelse, og Generaldirektoratet maa da afgøre Sagen i de enkelte Tilfælde under Hensyntagen til alt foreliggende.

Med Hensyn til Punkt 1 — Fejltællingspenge til Personalet — har man søgt Oplysning dels hos Generaldirektoratet for Postvæsenet og dels hos den kgl. Järnvägsstyrelse i Stockholm. Fra Generaldirektoratet for Postvæsenet modtog man den i Afskrift følgende Skrivelse af 14. Marts f. A.*), som maa sammenholdes med sammes Skrivelse af 17. Oktober f. A. til Telegrafdirektoratet, og fra de svenske Statsbaner modtog man Meddelelse om, at de svenske Statsbaners Bestemmelser om Fejltællingspenge indeholdes i § 10 i »Kungl. Maj:ts förnyade nådiga avlöningsreglemente för tjänstemän vid statens järnvägar« af 30. Juni 1916 samt i »Kungl. Maj:ts nådiga avlöningsreglemente för tjänstemän och betjänte vid statens järnvägar« af 15. Oktober 1897, jfr. »nådiga kungörelse« af 31. December 1897 og »nådiga kungörelse« af 30. December 1916.

Man vedlægger et Eksempplar af hver af de svenske Bestemmelser*) og et kortfattet Uddrag af disse samt af Postvæsenets*) Bestemmelser.

Man er ikke blind for, at det vil være vanskeligt at staa imod Personalets Ønske om Fejltællingspenge, naar en saa nærbeslægtet Institution som Postvæsenet har saadanne, og de svenske Statsbaner ligeledes udbetaler Fejltællingspenge, og man er endvidere enig med Jernbaneforeningen i, at Fejltællingspengene, saafremt de opnaas, ikke bør være en Sportel for Ekspeditionsforstanderne, men bør tildeles det Personale, der under Ansvar har med Pengeomsætningen at gøre.

Men særlig denne Side af Sagen har sine Vanskeligheder.

Af Stationernes Bogføring og Regnskabsafleggelse kan det ikke ses, hvor meget af Pengeomsætningen der falder paa hver enkelt af de Tjenestemænd, der har med Kassevæsenet at gøre, og en Ordning som den ønskede vil altsaa fordre, at Ekspeditionsstedernes Chef daglig gør op, hvilke Beløb der gaar igennem Hænderne paa hver enkelt, og en saadan Opgørelse vil for de fleste Ekspeditionssteders Vedkommende ikke kunne blive nøjagtig, hvilket særlig gælder Landstationerne. Derimod vil en Opgørelse af, hvor meget hver enkelt har udbetalt af Lønninger og Emolumenter, kunne skaffes gennem en dertil indrettet særlig Bogføring.

Der vil ikke kunne føres nogen egentlig Kontrol med Opgørelsernes Rigtighed, men Regnskabsafdelingens Revision vil kunne og bør paase, at de Beløb, af hvilke der beregnes Fejltællingspenge, ialt ikke overstiger Ekspeditionsstedets samlede Kasseomsætning, henholdsvis det samlede Beløb af de af Kassekontorerne beordrede Udbetalinger.

Foruden Udgiften ved selve Fejltællingspengene, der kan anslaaes til ca. 150000 Kr. aarlig, vil Foranstaltningen saaledes medføre Udgifter til forøget Personale i Revisionen, muligvis i Kassekontorerne, og formentlig ogsaa paa Ekspeditionsstederne samt til Bøger og Formularer. Udgiften hertil anslaaes rent skønsmæssigt til ca. 30000 Kr.

Man skal i denne Sammenhæng gøre opmærksom paa, at det forlangte Fejltællingsbeløb er forholdsvis større end Postvæsenets, men falder sammen med det, der ydes efter de svenske Bestemmelser for Omsætningen med Publikum, medens det er dobbelt saa stort for Udbetalinger af Løn og Emolumenter.

*) udeladt her.